

(închinăciunea), ЦИЮУЦИ (cunoscuți, cunoscători), СПЪ-
 МЪИТАТЪСЪКЪ (spaima), ТЕМЪЦИИ (cei ce se tem), ЦИНС-
 ТЪСЪКЪ (sprijinul), ВИПЪТЪ (mîncare, roadă); — АСКЪИСКЪ (se-
 cret), АГОНИСЪТА (avere), ПЪЧЕНЪСЪМА (începutul), АЪСАТА (așăză-
 mînt, lăsatul), ИЪСКЪСТЪКЪ (naștere), ИЪСКЪСТА (pășunea), ЦИ-
 СТА (știința), НЕЦИСТА (neștiința); — АПОУСЕ (apusul),
 ДЕРЪКЪПЪТЕЛЕ (dreptățile), ПЪЧЕНЪСТЕЛЕ (începerile, faptele),
 ПЪИФРИКАТЕ (fapte înfricoșate), МИРАТЕЛЕ (minunile), РЪСЪЖ-
 РИТЕ (răsărit), СКЪПЪТАТЕ (apusul), ОУРЪЗИТЕЛЕ (urzirea).

36. În afară de fenomenele limbistice înșirate, care sînt comune tuturor monumentelor limbei romî-
 nești din veac. XVI, mai sînt altele care aparțin unor
 anumite localități. Anume :

a. *n* între vocale se găsește prefăcut în *r* în A-
 postolul de la Voroneț (33 a₉), în o parte din legen-
 dele religioase din codex sturdzanus (33 a₁₁ : Legenda
 Duminiceii; Incercări de traducere din slavonește; Le-
 genda lui Avraam; Fragment liturgic) și în fragmentul
 din catehismul de la Sibiu (33 a₁ obs.), de ex. mîre,
 bure, etc.

b. Texturile de la Brașov-Săbeș prezintă urmă-
 toarele particularități: α) după numeralele ordinale sub-
 stantivele feminine se articulează, a doua oara, etc.;
 β) adiectivul articulat cu cel se mai articula încă o-
 dată cu -l, omul cel bunul (tot așa și în Ap. Vor.); γ)
 se întrebuița cuvîntul opt (=opus est, trebue) care încă
 și astăzi există pe la Brașov, însă cu forma ops (=opt
 să) și cu însemnarea de doară, poate, **ИПЪТЪ СЪ КОУ-**